

Sygn. akt IV Ua 8/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

9 listopada 2023 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Dorota Załęska

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2023 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania M. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.:

z 17 marca 2020 roku Nr (...)

z 21 czerwca 2022 roku Nr (...)

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji M. G.

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 czerwca 2023 roku sygn. akt IV U 206/20

Oddala apelację.

Przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu na rzecz adw. K. G. wynagrodzenie w kwocie 221,40 (dwieście dwadzieścia jeden 40/100) złotych z tytułu pomocy prawnej udzielonej z urzędu, z uwzględnieniem, że kwota ta zawiera należny podatek od towarów i usług.

Sygn. akt IV Ua 8/23

UZASADNIENIE

Ubezpieczona M. G. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.: z 17 marca 2020 r. odmawiającej prawa do zasiłku chorobowego za dalszy okres nieprzerwanej niezdolności do pracy od 12 marca do 16 kwietnia 2020 r. oraz od decyzji z 21 czerwca 2020r. odmawiającej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 kwietnia 2020 do 30 lipca 2020r. Ubezpieczona domagała się uwzględnienia prawa do zasiłku chorobowego za okres od 12 marca do 30 lipca 2020r., niezwłocznej wypłaty świadczenia wraz z należnymi odsetkami.

Organ rentowy wnosił o oddalenie obydwu odwołań.

Sąd Rejonowy wyrokiem z 15 czerwca 2023r. oddalił oba odwołania.

Wyrok poprzedziły ustalenia, że M. G. była niezdolna do pracy z powodu choroby w okresach od 23 do 31 sierpnia 2018 r. oraz od 22 października 2018r. do 23 kwietnia 2019 r. Z tytułu niezdolności do pracy został wypłacony zasiłek chorobowy. Z dniem 12 kwietnia 2019r. został wyczerpany 182- dniowy okres zasiłkowy. W dalszej kolejności od 13 kwietnia 2019r. do 31 grudnia 2019r. ubezpieczona miała prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Decyzją z 12 marca 2020r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego od 2 stycznia do 11 marca 2020r. Sąd Rejonowy w Sieradzu prawomocnym wyrokiem z 31 marca 2022r., w sprawie o sygn. akt IV U 110/20, oddalił odwołanie M. G. od powyższej decyzji. Sąd Rejonowy w ww. sprawie ustalił, że od 2 do 19 stycznia 2020r. ubezpieczona otrzymała zwolnienie lekarskie z uwagi na schorzenie neurologiczne - zaburzenia korzeni nerwów rdzeniowych i splotów nerwowych z kodem G54. Od 20 do 27 stycznia 2020r. powodem dalszej niezdolności ubezpieczonej do pracy była ta sama jednostka chorobowa z kodem G54. Wcześniej do dnia 23 kwietnia 2019r. ubezpieczona pobierała zasiłki chorobowe z tytułu niezdolności do pracy z kodem choroby M50, M51 i M43. Kody te dotyczą zespołów bólowych kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego oraz „innych chorób krążka między kręgowego”, są zamiennie stosowane przez lekarzy i dotyczą ogólnie pojętych zaburzeń narządu ruchu związanych z kręgosłupem. Wszystkie schorzenia z kodem „M” diagnozowane u odwołującej pokrywają się z kodami G54. Niezdolność do pracy od 2 do 27 stycznia 2020r. spowodowana była tą samą jednostką chorobową, na podstawie której zostało przyznane wcześniej świadczenie rehabilitacyjne do 31 grudnia 2019r. Kolejne zwolnienia lekarskie wystawiane po 27 stycznia 2020r. do 11 marca 2020r. dotyczyły innej jednostki chorobowej - następstwa urazu kończyny górnej i ostrego zapalenia oskrzeli.

Na mocy kolejnych decyzji z 17 marca 2020r. oraz z 21 czerwca 2020r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za dalszy okres nieprzerwanej niezdolności do pracy od 12 marca do 16 kwietnia 2020r. i od 17 kwietnia do 30 lipca 2020r., ponieważ wnioskodawczyni wykorzystała już pełen okres zasiłkowy, a ponowna niezdolność do pracy zaczynająca się w dniu 2 stycznia 2020r. powstała w związku z niezdolnością w ramach świadczenia rehabilitacyjnego pobieranego do 31 grudnia 2019r.

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o akta ubezpieczeniowe odwołującej oraz na podstawie akt sprawy IV U 110/20 Sądu Rejonowego w Sieradzu, w tym wydanej w w sprawie opinii sądowno-lekarskiej z zakresu neurochirurgii i neurotraumatologii.

Sąd Rejonowy na podstawie art.235²§1 pkt 5 KPC postanowił pominąć, jako zmierzający do przedłużenia postępowania, wniosek ubezpieczonej zawarty w piśmie procesowym z 2 grudnia 2022r. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy celem wykazania, że niezdolność odwołującej się do pracy trwająca od 12 marca do 30 lipca 2020r. była wywołana inną chorobą niż w okresie od 23 do 31 sierpnia 2018r., od 22 października 2018r. do 23 kwietnia 2019r. i od 13 kwietnia 2019r. do 9 października 2019r. Z tych samych względów pominął wniosek o przesłuchanie ubezpieczonej na okoliczności dotyczące jej stanu zdrowia. Odnośnie tego ostatniego wniosku - ocena stanu zdrowia ubezpieczonej wymaga wiadomości specjalnych, stąd dowód z przesłuchania strony na okoliczność przyczyn medycznych niezdolności do pracy jest dodatkowo nieprzydatny do ustalenia wnioskowanej okoliczności. Co do wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy - okoliczności wskazane jako przedmiot dowodzenia został ustalony zgodnie z twierdzeniem strony. Sąd I instancji podkreślił, że w oparciu o treść opinii biegłego z zakresu neurochirurgii i neurotraumatologii wydanej w sprawie o sygn. akt IV U 110/20, prawomocnie przesądzono, że niezdolność ubezpieczonej do pracy od 2 do 27 stycznia 2020r. spowodowana była tą samą jednostką chorobową, na podstawie której zostało przyznane wcześniej świadczenie rehabilitacyjne do 31 grudnia 2019r. Natomiast kolejne zwolnienia lekarskie wystawiane po tej dacie (a więc również od 12 marca 2020r.) dotyczyły innej jednostki chorobowej - następstwa urazu kończyny górnej i ostrego zapalenia oskrzeli.

Przechodząc do oceny prawnej, Sąd Rejonowy powołał się na art.8 ustawy z 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. z 2022r., poz.1732), zgodnie z którym zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni (...).

Z kolei w myśl art. 9 ust. 1, do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2.

Nadto zgodnie z art.9 ust.2 w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2021r. (tj. Dz.U. z 2021r., poz. 1133), do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Sąd Rejonowy zaakcentował powołując się na poglądy doktryny i judykatury, że przepisy art. 9 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej nie nasuwają żadnych wątpliwości interpretacyjnych. W art. 9 ust. 1 mowa jest o nieprzerwanej niezdolności do pracy, bez rozróżnienia na niezdolność spowodowaną tą samą czy inną chorobą. Wynika zatem z tego, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby. Dopiero wówczas, gdy między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy występują przerwy, w których ubezpieczony był zdolny do pracy, wliczanie poprzedniego okresu tej niezdolności zależy od rodzaju choroby. Nowy okres zasiłkowy otwiera kolejna niezdolność do pracy, powstała po minimum jednodniowej przerwie od poprzedniej i spowodowana inną chorobą niż uprzednio. Jeżeli natomiast przerwy występują między poszczególnymi niezdolnościami do pracy spowodowanymi tą samą chorobą, to mamy do czynienia w dalszym ciągu z tym samym okresem zasiłkowym, o ile przerwa między tymi absencjami nie przekracza 60 dni; rozpoczyna się kolejny okres zasiłkowy, jeżeli przerwa między tymi absencjami jest dłuższa od 60 dni (tak A. Rzetecka-G \ Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Komentarz, wyd. II, LEX/e., 2017; E. Darmorost, Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, Komentarz, LexisNexis, 2012; red. prof. Małgorzata Gersdorf, Beata Gudowska, Społeczne ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe. Komentarz, CH BECK, 2012, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r., II UK 86/08, OSNP 2010 nr 9-10. poz. 124).

Okres zasiłkowy zaczyna więc bieg z początkiem każdej niezdolności do pracy, ale dolicza się do niego okres poprzedniej niezdolności z powodu tej samej choroby, jeżeli przerwy między poszczególnymi okresami niezdolności nie były dłuższe niż 60 dni (por. I. Jędrasik- Jankowska: Pojęcia i konstrukcje prawne ubezpieczenia społecznego, wyd. 2, Warszawa 2009, do której to monografii odwołał się Sąd Najwyższy w uzasadnieniu omawianej uchwały w przedmiocie pojęcia okresu zasiłkowego i sposobu jego liczenia).

Odnosząc powyższe do niespornych okoliczności sprawy, wynikających z prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu w sprawie IV U 110/20, M. G. była niezdolna do pracy od 20 do 27 stycznia 2020r. z powodu tej samej choroby, która była przyczyną niezdolności do pracy od 23 do 31 sierpnia 2018 r. oraz od 22 października 2018r. do 23 kwietnia 2019r. , przy czym 182-dniowy okres zasiłkowy został wyczerpany z dniem 12 kwietnia 2019r. i w dalszej kolejności od 13 kwietnia 2019r. do 31 grudnia 2019r. ubezpieczona miała prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z uwagi na tę samą jednostkę chorobową. Kolejne zwolnienia lekarskie wystawiane po tej dacie do 11 marca 2020r. dotyczyły innej jednostki chorobowej - następstwa urazu kończyny górnej i ostrego zapalenia oskrzeli.

Skoro niezdolność ubezpieczonej do pracy od 12 marca do 16 kwietnia 2020r. oraz od 17 kwietnia do 30 lipca 2020r. była nieprzerwana począwszy od 2 stycznia 2020r. (nie ma co do tego sporu, albowiem fakt ten wynika wprost z zaświadczeń lekarskich przedkładanych przez ubezpieczoną w organie rentowym), to wszystkie ww. okresy podlegają po myśli art. 9 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. z 2021r. poz. 1133 ze zm.) wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, bez względu na to, czy były spowodowane tą samą czy inną chorobą. To z kolei oznacza, że zaskarżone decyzje są zgodne z powołanym art.8 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, albowiem zasiłek chorobowy przysługuje tylko przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, który został wykorzystany w całości.

Nowy okres zasiłkowy liczony jest zawsze na nowo. gdy niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy, bądź przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni. Do tego nowego okresu zasiłkowego należy więc stosować reguły wynikające z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach

pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2018r. II UK 489/17).

Sąd Rejonowy odwołał się także do treści art. 365§1 k.p.c., zgodnie z którym orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Omawiany przepis określa skutki prawomocnego orzeczenia w sprawie cywilnej (tzw. prawomocność materialna), a także krąg podmiotów, które pozostają związane takim orzeczeniem. Przepis nie reguluje natomiast granic mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia. Istota mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia (art. 365§ k.p.c.) zapadłego między tymi samymi stronami w nowej sprawie o innym przedmiocie polega na zakazie dokonywania ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z osądzoną sprawą (art. 366 KPC; zob. wyr. SN z 8.3.2010r., II PK 249/09). W myśl art. 366 k.p.c., wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje zapatrywanie, że wynikająca z art. 365§1 k.p.c. moc wiążąca wyroku dotyczy związania wyłącznie sentencją, a nie uzasadnieniem wyroku oraz że sądu nie wiążą ustalenia i oceny wyrażone w uzasadnieniu wyroku innego sądu, czyli przesłanki faktyczne i prawne przyjęte za jego podstawę, gdyż zakresem prawomocności materialnej jest objęty ostateczny wynik rozstrzygnięcia, a nie jego przesłanki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2013r., I UK 29/13 i przywołane w nim orzecznictwo). Wyrażany jest jednak także pogląd, że chociaż powagą rzeczy osądzonej objęta jest w zasadzie jedynie sentencja wyroku, a nie jego uzasadnienie, to rozciąga się ona również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu. W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają istotę danego stosunku prawnego. Chodzi jednak tylko o elementy uzasadnienia dotyczące rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w których sąd wypowiada się w sposób stanowczy, autorytarny o żądaniu. Tak zwanej prekluzji ulega więc tylko ten materiał procesowy, który dotyczy podstawy faktycznej w zakresie hipotezy normy materialnoprawnej zastosowanej przez sąd. natomiast twierdzenia i dowody dotyczące innej podstawy prawnej są dla konkretnej sprawy obojętne (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013 r., II PK 188/12. z dnia 11 lutego 2014 r., I UK 329/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 7 kwietnia 2022r., III AUa 1247/20).

Sąd I instancji podkreślił, że odnosząc się wyłącznie do tych elementów uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z 31 marca 2022r., w sprawie o sygn. akt IV U 110/20, które dotyczą rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w których sąd wypowiada się w sposób stanowczy, autorytarny o żądaniu, sąd ten przesądził, że ubezpieczona nie nabyła prawa do zasiłku chorobowego od 2 stycznia do 11 marca 2020r., albowiem niezdolność do pracy od 2 do 27 stycznia 2020r. była spowodowana tą samą chorobą, która była przyczyną wcześniejszej niezdolności do pracy, a przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowaną tą samą chorobą nie przekroczyła 60 dni. Jednocześnie poza sporem jest, że w okresie od 2 stycznia do 30 lipca 2020r. ubezpieczona była nieprzerwanie niezdolna do pracy.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne odwołania jako niezasadne Sąd I instancji oddalił, o czym orzekł na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c.

O kosztach pomocy udzielonej stronie z urzędu orzeczono w oparciu o treść § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. (Dz.U. z 2019r., poz.18) oraz uwzględniając wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2023r. w sprawie SK 53/22.

Apelację od wyroku wywiódł pełnomocnik odwołującej ustanowiony w sprawie z urzędu, zaskarżając wyrok **w całości**.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik postępowania, tj:

a/ art. 235²§1 pkt. 5 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku dowodowego Odwołującej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy celem wykazania, że niezdolność M. G. do pracy trwająca od 12 marca do 30 lipca 2020 r. była wywołana inną chorobą niż w okresie od 23 do 31 sierpnia 2018 r., od 22 października 2018 r. do 23 kwietnia 2019 r. i od 13 kwietnia 2019 r. do 9 października 2019 r.,

b/ art. 235² § 1 pkt. 5 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku o przesłuchanie Odwołującej na okoliczności dotyczące jej stanu zdrowia,

c/ art. 235 § 1 k.p.c. poprzez oparcie się wyłącznie na materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy IV U 110/22, podczas gdy Sąd winien był przeprowadzić dowody w przedmiotowej sprawie.

Wskazując na powyższe pełnomocnik wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołań ubezpieczonej,
2. odstąpienie od obciążania ubezpieczonej kosztami postępowania odwoławczego,
3. przyznanie pełnomocnikowi ubezpieczonej kosztów zastępstwa procesowego - pomocy prawnej udzielonej z urzędu, za obie instancje według norm przepisanych. które nie zostały one pokryte ani w całości ani w części.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że odwołująca czuje się pokrzywdzona zarówno przedmiotowym orzeczeniem, jak i wyrokiem Sądu Rejonowego w Sieradzu z 31 marca 2022 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IV U 110/20. W sprawie IV U 110/20 M. G. była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, który zaniechał złożenia środka odwoławczego, czym spowodował uprawomocnienie się orzeczenia sądu I instancji. Mimo usilnych prób Sąd odwoławczy nie przywrócił terminu do złożenia apelacji. Tym samym mocodawczyni nigdy nie dowiedziała się, czy Sąd wydając wyrok w sprawie IV U 110/20 nie popełnił błędu. Odwołująca nie zgadza się bowiem, że do dnia 12 marca 2020 r. cierpiała na to samo schorzenie, co w jej ocenie przedstawia dokumentacja medyczna zgromadzona w sprawie. Na potwierdzenie niniejszych twierdzeń odwołująca złożyła stosowne wnioski dowodowe, które zostały przez Sąd meriti pominięte.

W ocenie odwołującej, aby ustalić, czy orzeczenie wydane przez organ rentowy miało prawidłowe podstawy prawne i faktyczne, konieczne było ustalenie, czy organ prawidłowo doliczył do okresu zasiłkowego okres od 01 stycznia do 06 lutego 2020 r. Niezdolność do pracy odwołującej w owym okresie była bowiem spowodowana inną chorobą i z tej przyczyny okres ten nie powinien wliczać się do okresu zasiłkowego. Przyczyny wystawienia przez lekarzy zaświadczeń były inne niż w poprzednim okresie zasiłkowym, a mianowicie choroby: neurochirurgiczne, ortopedyczne i pulmonologiczne. W konsekwencji przerwa pomiędzy niezdolnością do pracy trwającą od 13 kwietnia 2019 r. do 9 października 2019 r., a niezdolnością do pracy trwającą od 12 marca 2020 r. do 16 kwietnia 2020 r. była dłuższa niż 60 dni, a zatem także za okres od 12 marca 2020 r. do 16 kwietnia 2020 r. odwołującej przysługiwać powinno prawo do zasiłku chorobowego.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie zasługuje na oddalenie.

Jej wywód sprowadza się do zarzutu naruszenia art. 235²§1 pkt. 5 k.p.c. przez pominięcie wniosku odwołującej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy celem wykazania, że niezdolność M. G. do pracy trwająca od 12 marca do 30 lipca 2020 r. była wywołana inną chorobą niż w okresie od 23 do 31 sierpnia 2018 r., od 22 października 2018 r. do 23 kwietnia 2019 r. i od 13 kwietnia 2019 r. do 9 października 2019 r., przesłuchania odwołującej na okoliczności dotyczące jej stanu zdrowia oraz naruszenie art. 235 § 1 k.p.c. poprzez oparcie się wyłącznie na materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy IV U 110/22, podczas gdy Sąd winien był przeprowadzić dowody w przedmiotowej

sprawie. Ton apelacji wskazuje natomiast, że zmierza do powtórzenia postępowania dowodowego w sprawie IV U 110/22.

Apelacja nie kwestionuje oceny prawnej dokonanej przez Sąd I instancji.

Zacząć należy od tego, że przedmiotem odwołania M. G. są dwie decyzje organu rentowego: z 17 marca 2020 r. odmawiająca prawa do zasiłku chorobowego za dalszy okres od 12 marca do 16 kwietnia 2020 r. i decyzja z 21 czerwca 2020 r. odmawiająca prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 kwietnia do 30 lipca 2020 r. Ubezpieczona, jak wskazuje treść odwołania, domaga się ustalenia prawa do zasiłku chorobowego za okres od 12 marca 2020 do 16 kwietnia 2020 i od 17 kwietnia 2020 do 30 lipca 2020 r., niezwłocznej wypłaty świadczenia wraz z należnymi odsetkami.

Z niespornych i niekwestionowanych przez apelację ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne wynika, że odwołująca się wyczerpała pełen 180 dniowy okres zasiłkowy 12 kwietnia 2019 r., z powodu niezdolności do pracy od 23 do 31 sierpnia 2018 r. oraz od 22 października 2018 r. do 23 kwietnia 2019 r. Natomiast od 13 kwietnia 2019 r. do 31 grudnia 2019 r. była uprawniona do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował przepis art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. art. 9 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. z 2021 r. poz. 1133 ze zm.), zwanej ustawą zasiłkową.

Ust. 1 stanowi, że do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2.

Zgodnie z ust. 2 w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2021 r. (tj. Dz.U. z 2021 r., poz. 1133), do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Przywołane przez Sąd meriti poglądy judykatury i doktryny jako ugruntowane i nie nasuwające wątpliwości interpretacyjnych Sąd Okręgowy także podziela.

W rozpoznawanej sprawie istotne jest to, że w postępowaniu sądowym w sprawie

IV U 110/20, toczącej się między stronami, prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego z 31 marca 2022 r. przesądzono brak prawa M. G. do zasiłku chorobowego za okres od 2 stycznia 2020 r. do 11 marca 2020 r. Wyrok ten z mocy art. 366 k.p.c. korzysta z powagi rzeczy osądzonej. Sąd Okręgowy podziela poglądy judykatury przytoczone przez sąd meriti (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 listopada 2013 r., II PK 188/12., z dnia 11 lutego 2014 r., I UK 329/13 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 7 kwietnia 2022 r., III AUa 1247/20). To oznacza, że z mocy art. 365 § 1 k.p.c. Sąd I instancji w obecnie rozpoznawanej sprawie jest związany treścią prawomocnego wyroku, jak i ustaleniami indywidualizującymi to rozstrzygnięcie, czemu dał wyraz tj. kategorię ustaleniem, że niezdolność do pracy w okresie od 2 stycznia 2020 r. do 27 stycznia 2020 r. była spowodowana u odwołującej tą samą chorobą, na podstawie której przyznano prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, a przerwa pomiędzy okresami niezdolności nie przekraczała 60 dni. Zatem nie doszło do otwarcia nowego okresu zasiłkowego od 2 stycznia 2020 r., skutkując brakiem prawa do zasiłku chorobowego za okres od 2 stycznia 2020 r. do 11 marca 2020 r., o czym prawomocnie przesądziło powołanym wyżej wyrokiem. Nieuprawniony jest więc zarzut apelacji dot. naruszenia art. 235 k.p.c. uzasadniany oparciem się Sądu Rejonowego wyłącznie na materiale dowodowym w sprawie IV U 110/22.

Z ustaleń Sądu Rejonowego poczynionych w obecnie rozpoznawanej sprawie wynika dalej, że kolejna nieprzerwana niezdolność do pracy była od 12 marca 2020 do 16 kwietnia 2020 i od 17 kwietnia 2020 do 30 lipca 2020, co jest zresztą niesporne i jak trafnie podkreśla Sąd I instancji, potwierdzają to zaświadczenia lekarskie złożone przez wnioskodawczynię w ZUS. W tym stanie faktycznym, zasadnie Sąd Rejonowy wskazał powołując się na art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej, że powyższe okresy niezdolności podlegają wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, bez względu

na to czy niezdolność do pracy jest spowodowana tą samą czy inną chorobą, czyli inaczej mówiąc bez względu na numer statystyczny choroby. W związku z tym z przyczyn wyżej podniesionych, wniosek odwołujący zgłoszony w piśmie procesowym z 2 grudnia 2022r. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy celem wykazania, że niezdolność odwołującej się do pracy trwająca od 12 marca do 30 lipca 2020r. była wywołana inną chorobą niż w poprzednich okresach od 23 do 31 sierpnia 2018r., od 22 października 2018r. do 23 kwietnia 2019r. i od 13 kwietnia 2019r. do 9 października 2019r., zasadnie podlegał pominięciu przez Sąd I instancji z mocy art.235²§1 pkt 5 k.p.c. Podobnie wniosek o przesłuchanie odwołującej w charakterze strony na fakty dotyczące stanu zdrowia. Z tych samych powodów Sąd Okręgowy nie stwierdził uzasadnionych podstaw do uwzględnienia tych wniosków powtórzonych w apelacji.

Zaakcentować trzeba, iż z art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej wynika, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby. Dopiero wówczas, gdy między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy występują przerwy, w których ubezpieczony był zdolny do pracy, wliczanie poprzedniego okresu tej niezdolności zależy od rodzaju choroby. Nowy okres zasiłkowy otwiera kolejna niezdolność do pracy powstała po minimum jednodniowej przerwie od poprzedniej i spowodowana inną chorobą niż uprzednio. Jeżeli natomiast przerwy występują między poszczególnymi niezdolnościami do pracy spowodowanymi tą samą chorobą, to mamy do czynienia w dalszym ciągu z tym samym okresem zasiłkowym, o ile przerwa między tymi absencjami nie przekracza 60 dni; rozpoczyna się kolejny okres zasiłkowy, jeżeli przerwa między tymi absencjami jest dłuższa od 60 dni.

Reasumując, skoro niespornie wnioskodawczyni wyczerpała pełen 180 dniowy okres zasiłkowy 12 kwietnia 2019r. , pobierając następnie świadczenie rehabilitacyjne od 13 kwietnia 2019r. do 31 grudnia 2019r. i prawomocnie nie nabyła prawa do zasiłku chorobowego za okres od 2 stycznia 2020r. do 11 marca 2020r. z powodu tej samej choroby, która była przyczyną świadczenia rehabilitacyjnego, a przerwa między ustaniem poprzedniej, a następnej nie przekraczała 60 dni, to nie doszło do otwarcia nowego okresu zasiłkowego. Kolejne dalsza nieprzerwana niezdolność do pracy od 12 marca do 30 lipca 2020r. jak prawidłowo Sąd meriti przyjął, podlegała po myśli art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, bez względu na to, czy były spowodowane tą samą czy inną chorobą. Tym samym odwołująca nie nabyła prawa do zasiłku chorobowego za okresy objęte zaskarżonymi decyzjami, tj. od 12 marca do 16 kwietnia 2020 r. i od 17 kwietnia do 30 lipca 2020r. niezdolność ubezpieczonej do pracy od 12 marca do 16 kwietnia 2020r. oraz od 17 kwietnia do 30 lipca 2020r. , gdyż zasiłek chorobowy zgodnie z art. 8 ustawy zasiłkowej przysługuje tylko przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, który został wykorzystany w całości.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu , o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach pomocy prawnej za II instancję udzielonej odwołującej z urzędu, orzeczono na podstawie § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019r., poz.18), uwzględniając wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2023r. w sprawie SK 53/22.